

regnet paa at modtage ukonfirmerede Drengene. Vel er Forstanderen her begyndt at yde os den Hjælp, naar det behøves, at beholde Drengene et Aarstid efter Konfirmationen, men ældre, forvorne Fyre kunne naturligvis ikke anbringes her.

Er der saaledes stor Trang for unge Mandspersoners Vedkommende, er Trangen endnu meget større for de konfirmerede Pigers Vedkommende. Her have vi intet Hjem, som er beregnet paa alene at tage konfirmerede Piger.

Vi have vel i vore Bestræbelser for at redde og opdrage disse haft uvurderlig Hjælp af Udby Pigeheim ved Middelfart og Pigeheimmet Hebron ved Struer, tilsammen med Pladser for i alt ca. 50 Piger; men ligesom det naturligvis er saare uheldigt, at konfirmerede og ikke konfirmerede Piger skulle være i samme Hjem, saaledes kunne disse 2 Hjem, der begge ejes og drives af private Folk, af de ovenanførte Grunde paa ingen Maade tage meget vanskelige Piger, hvis Opdragelse erfaringsmæssigt er en af de allersværeste Opgaver, der kan stilles. Endelig ere disse 2 Hjem altid fyldte til sidste Plads.

Fra et Hjem med et saa særligt Formaals som Magdaleneheimmet mene vi her at kunne se bort. Opholdet her er jo tilmed frivilligt. Dette gælder ogsaa om Lindevangshjemmet.

Af alt det anførte vil det forstaaes, at Trangen til Opdragelsesanstalter af strengere Art allerede nu i stærkeste Grad er til Stede, og Trangen kan med den største Sikkerhed siges at ville blive aldeles overvældende og Overværgeraadet i modsat Fald omtrent magtesløst overfor konfirmerede unge Mennesker, hvis Loven skal føres ud i Livet, uden at saadanne 2 Anstalter, en for Drengene og en for Piger, da have.

Vi mene derhos at turde indestaa for, at det private Initiativ ikke kan og vil løse denne Opgave. Ingen af os tør paatage os denne Gerning, der ogsaa i andre Lande betragtes og er løst som en Statsopgave, og vi kende det private Initiativs ledende og bærende Mænd og Kvinder paa dette Omraade saa nøje, at vi tør sige, at ingen andre dertil skikkede private Folk tør det. Og vi mene at burde tilføje, at vi meget vilde beklage, om det virkelig skete ad privat Vej; thi kun Staten evner efter vor Mening paa en fuldt tilfredsstillende Maade at bære ikke blot den pekuniære Side af Sagen, men ogsaa og navnlig at give denne den Autoritet og Kraft i Gennemførelsen, uden hvilken et fuldt tilfredsstillende Resultat ikke naas.

Sætningen i Lovforslagets § 28 „Saasart saadant findes fornødent“ bør derfor formentlig udgaa.

Ogsaa paa et andet Punkt savne vi endnu de fornødne Organer til fuldt at kunne føre Loven ud i Livet. Det er Institutioner, der svare til de engelske „day industrial schools“. I de nuværende Fortsættelsesasyler, Friskolebørnsasyler, Dagarbejdsstuer, Fritidsasyler o. lign. tilbringe Børnene, hvor saadanne Institutioner overhovedet findes, som Regel kun en 4 Timers Tid og højst halve Dage i Asylet, idet de gaa i den almindelige Kommuneskole og Forældrene i øvrigt maa passe paa dem og helt holde dem med Kosten — noget varm Mælk o. lign. undtaget. „Day industrial schools“ tage derimod Børnene hele Dagen, saaledes at de kun om Natten og Fridage ere hjemme, og give altsaa navnlig fuld Skoleundervisning og fuld Kost. Saadanne Asyler have gjort fortrinlig Nytte i Englands store Byer. Baandet med Forældre og Søskende løses ikke helt, og Skolen befries dog samtidig for slemme Plageaander, paa hvilke der i Klasser paa 30 Børn eller derover vanskelig kan ske fornøden Paavirkning. Omvendt har et kortere eller længere Ophold i en „day industrial school“ vist sig tilstrækkelig til at disciplinere og forbedre dem saaledes, at de atter efter kortere eller længere Tids Ophold kunne afgives til Hjemmet til Opdragelse dersteds. Saadanne Skoler have altsaa til Dels samme Karakter som Københavns Kommunes Internat paa Vestre Fælledvej, men have dog tillige et langt videre gaaende Formaals end blot at være en Skulkeskole.

Vi tro, at det private Initiativ af pekuniære Hensyn neppe, i alt Fald for Tiden, bør paatage sig Løsningen af denne Opgave. Den bør efter vort Skøn nærmest løses af vedkommende Kommuner selv. Kun i København og Frederiksberg og mulig i enkelte af de største Købstæder vil der være Trang til saadanne Institutioner.

Da den Kommission, hvis Betænkning danner Grundlaget for Lovforslaget, arbejdede, kendtes Begrebet „midlertidigt Optagelses- og Iagttagelseshjem“ ikke, og Lovforslaget tager som en Følge heraf heller ikke i sine Regler Hensyn til saadanne Hjem. Dette fremgaar bl. a. saa klart af sidste Stykke af § 35. Thi er der noget